250 DE MECIURI ȘI... 3000 DE OPERAȚII...

Acceleratul de București sosește la Tg. Mureș la o oră atît de matinală, încît uneori pur și simplu nu știi cum să-ți umpli timpul, mai ales într-o zi de lucru, pînă după amiază cînd este programat meciul divizionarei locale, A.S.A. De astă-dată însă — era în ziua jocului cu F.C. Argeș — o idee, aș spune salvatoare, mi-a venit în ajutor. Și, cu pași grăbiți, m-am îndreptat spre clinicile universitare. Acolo unde știam că am să întîlnesc un vechi prieten, cu ani în urmă un foarte apreciat fotbalist, astăzi un și mai apreciat cadru universitar și medic, doctorul TRAIAN GEORGESCU.

Ploieștean de origine, **Traian Georgescu** și-a început cariera sportivă sub culorile unei echipe de tradiție în fotbalul nostru, Prahova. Un timp, în anul 1946, am fost chiar coechipieri. După care, în 1950, absolvind liceul și trecînd cu brio proba valorilor fotbalistice în tabăra juniorilor republicani de la Bistrița, el a luat drumul Clujului, devenind student la Facultatea de medicină și jucător în lotul de bază a Universității. A urmat apoi, la puțină vreme, „botezul focului" în prima divizie a țării. Un debut de-a dreptul senzațional, ca centru înaintaș, împotriva faimosului C.C.A. cu **Voinescu** în poartă, căruia **Traian Georgescu** i-a înscris singur, toate cele trei goluri ale victoriei clujene.

Acesta a fost începutul. An de an după aceea, cartea și mingea de fotbal, studiul și antrenamentele au făcut casă bună, contopindu-se, la un moment dat, cu forța unei pasiuni de neînvins, în viltoarea a 15 campionate încheiate și a peste 250 de partide oficiale susținute. **Traian Georgescu** a pătruns în fotbalul de performanță ca atacant, pe vremea cînd era student. A absolvit Facultatea de medicină în 1956 și în același an — bizară coincidență — s-a reprofilat ca mijlocaș. A devenit preparator la clinica de chirurgie, apoi asistent universitar și — aproape în pas cu procesul de evoluție profesională — a parcurs cea din urmă etapă pe calea maturizării și a desăvîrșirii personalității sale sportive, ajungînd căpitan de echipă de pe poziția ultimului apărător și a „ultimului mohican", poziție pe care a onorat-o pînă în anul abandonului competițional, 1966.

Atunci, doctorul **Traian Georgescu** și-a luat rămas bun de la fotbal. Cu aceeași emoție, dacă nu mai mare, ca în ziua debutului. Dar cu marea satisfacție de a fi păstrat în suflet imaginea vieții și a minunatei atmosfere de echipă caracteristică „șepcilor roșii". A acelei atmosfere tradiționale — mai estompată, din păcate, astăzi — pe care el o definește ca **„un rezultat firesc al comunității de idei, de preocupări și interese ale jucătorilor, ca un efect nemijlocit al tinereții studențești, al prieteniei și dragostei față de culorile colectivului"**. Atmosferă care — spune în continuare dr. **Georgescu** — **„ar trebui și ar putea să domine viața intimă a fiecărui club dacă n-ar fi la mijloc prețul exagerat, în concepția unora, al rezultatelor. Același preț care subminează nu o dată și spiritul de sportivitate, respectul față de adversar și public"**.

Și doctorul **Traian Georgescu** — la vremea lui un adevărat campion al fair-play-ului — ne vorbește cu admirație și cu plăcerea pe care o oferă amintirea faptelor, a oamenilor, de cei alături de care, sau împotriva cărora, a luptat pe terenul de sport cu convingerea fermă a apărării corecte a șanselor. Ne vorbește de tenacele **Costin** și incomodul **Ciosescu**; de vigurosul **Cromeli** și rafinatul **Petschovschi**; de inimosul **Grăjdeanu** și vicleanul **Ozon**; de omniprezentul **Remus Cîmpeanu** și tehnicianul **Constantin**...

Dr. Traian GEORGESCU

Ne vorbește mai puțin, sau aproape de loc, după aceea, de marile sale realizări profesionale, de mai tîrziu, devenite azi atît de cunoscute celor din jurul său. De faptul că în 1969 și-a dat doctoratul în chirurgie la Cluj; că în acest an, 1971, a trecut cu succes examenul de medic primar și concursul de șef de lucrări la Institutul medico-farmaceutic din Tg Mureș; de cele aproape 3 000 de operații efectuate din 1965 și pînă astăzi; de bogata activitate științifică însumînd peste 100 de lucrări de specialitate; de preocupările, în cadrul unui colectiv de cercetare, a transplantului de pancreas...

În schimb, atunci cînd îl întreabă cineva, doctorul **Traian Georgescu** răspunde, fără ezitare, la întrebarea poate puțin cam tocită, dar atît de actuală zilelor noastre: **„Este, într-adevăr, posibilă o conviețuire fructuoasă, eficace, între activitatea sportivă de performanță și aceea profesională".**

— Da. Categoric, da. Aceasta, bineînțeles, cu un efort mai mare decît cel obișnuit, cu multă voință, pasiune și un regim de viață echilibrat, ordonat și sobru.

Exemplul doctorului **Traian Georgescu**, ca și al multor altora ca el, reprezintă indiscutabil o confirmare și un prețios îndemn.

Mihai IONESCU

PE ORICARE POST DIN ECHIPĂ...

Cred că în mințile noastre, jucătorii — mari sau mici — rămîn adesea printr-un moment cu totul deosebit al vieții lor din dreptunghiul verde. Unii, trebuie să aștepte sfîrșitul acestei vieți spre a se întîlni cu acel moment, alții îl găsesc sau îl creează mult mai devreme. Din a doua categorie face parte DUMITRU ANTONESCU, actualmente *mijlocașul Farului.*

Sensul cuvîntului „ACTUALMENTE" rezidă în însăși existența acelui „moment" pentru cariera lui Antonescu. *Pentru că el poate juca — efectiv — în orice post al echipei, rămînînd unul dintre puținii reprezentanți ai prețiosului grup al „joly-jockerilor" fotbalului nostru. De aceea spunem, actualmente,* Antonescu *poartă tricoul cu nr. 10 la* Farul, *dar nu se știe dacă curînd nu-l vom revedea în linia de fundași. Pentru că... portar l-au văzut spectatorii Aradului, cronicile i-au dat notele și stelele maxime atunci, în meciul cu U.T.A., cînd nimeni nu putea să jure că între buturi nu se află un vechi specialist al postului. În atac, cînd se cere, apare de asemenea, apare de altfel în meci, mereu...*

Jucător la apogeul carierei, 25 de ani, omul de bază al Farului în acești ani, Antonescu *îi reprezintă cu onoare pe sportivii produși de* Constanța: Sever, Oltenică, Manole — *ca să citățm trei dintre fotbaliștii buni rămași credincioși culorilor cluburilor plaiurilor natale — se văd urmați astăzi de un* Tufan, *de un* Pleșa, *de un* Antonescu...

Invitatul de astăzi al rubricii noastre începea fotbalul la Electrica. *Talentat, spuneau antrenorii lui. Talentat dar și ambițios! Cum se întîmplă, mai ales în fotbal, ochii nici unuia dintre tehnicienii de frunte ai Constanței nu s-au oprit de la bun început asupra lui* Antonescu. *Așa că el rămîne, mai departe, în planul doi al fotbalului de performanță. După* Electrica, A.S.A. București — *perioadă pe care* Antonescu *o socotește foarte utilă în desăvîrșirea maturizării sale — apoi iarăși* Electrica. *Revenire la prima și marea dragoste. Abia acum, cînd* Antonescu *era un jucător deplin format, antenele* Farului *îl prind în raza lor de observație. Și „Brebenel" — cum îi spun colegii — primește un tricou de fotbalist de prima divizie.*

A rezistat cu succes șocurilor, atît de distrugătoare pentru alții, cu primul campionat. Seriozitatea și modestia i-au fost aliații cei mai de preț. Și Gil Mărdărescu, *bine înțeles, cel care l-a promovat în unsprezecele de elită al Farului. De atunci, însurătoarea lui* Antonescu *cu Divizia A dăinuiește în bune condițiuni pentru „ambele părți". Colegii îl stimează pentru francheța și firea lui deschisă, pentru dăruirea cu care angajează fiecare meci; el nu trișează, nu se menajează, nu se ascunde, JOACĂ, joacă din primul și pînă în ultimul minut. Unde i se cere, unde este nevoie...*

Îmi aduc aminte că, la cîteva zile după ce făcuse partida aceea faimoasă, ca portar, la Arad, *îi spuneam: „De ce nu rămîi cu tricoul nr. 1? Toată lumea spune că ai fi printre primii portari ai diviziei". M-a privit un moment și, apoi, cu timiditate, reținut, îmi răspundea:*

ANTONESCU

„Astea sînt vorbe. Li s-a părut băieților. Așa a fost situația. Eu mai apărasem la antrenamente, atîta tot. Și-apoi joc unde mi se spune, eu nu am nici pretenții, nici preferințe". Nici pretenții și nici preferințe. Poate că află aceste lucruri și alți jucători mai tineri care condiționează intrarea în teren de tricoul cu numărul cutare sau numărul cutare, de postul x sau postul y.

Antonescu a cam lipsit, și de cîte ori era amintit!, din formația Farului. *Vă spuneam, a reintrat ca mijlocaș după ce luni la rînd nu părăsise linia fundașilor. Credeți că am observat vreo stîngăcie, vreo reținere în jocul lui? Nimic. Îl priveam în nocturna cu* Rapid. Antonescu *era tot mijlocașul lucid și omniprezent al meciurilor de început la* Farul *sau din reprezentativa de tineret. Da, unul dintre puținii titulari veritabili ai compartimentului universal, unul dintre fotbaliștii pe care orice antrenor ar fi fericit să-l aibă în formație fiindcă îi rezolvă orice formulă de echipă — joly-jockerul!...*

Eftimie IONESCU

„IDOLUL MEU S-A NUMIT VOINESCU"

Este înalt și subțire. Părul de culoarea mierii. Un zîmbet aproape sfios i s-a întipărit pe față, și-l poartă întotdeauna, la bine și la rău. În careul său de 16 m, în fața porții pe care o păzește, are eleganță și stil, este mlădios și felin, ca o trestie în bătaia vîntului sau ca un leopard tînăr care se joacă cu o minge. Este colegial, deferent, amabil. Are cultul sentimentelor trainice și pe unde trece leagă prietești pornit din inima lui bună și caracterul său frumos. Pe VASILE SUCIU îl iubesc oamenii, coechipieri, adversari, marele public, pentru că cu toții pot citi ca într-o carte deschisă, omenia, în ochii lui blînzi și în gestul său neprețios.

I-a fost hărăzit, o dată, să fie un mare goal-keeper. A descins în lumea fotbalului pe aripa de aur a marii șanse sportive, cînd într-o finală de Cupă a României a apărat buturile unei echipe de categorie inferioară (Arieșul Turda) contra Rapidului București. Atunci, cu un deceniu în urmă, pe stadionul Republicii, un portar necunoscut, de 19 ani, a forțat poarta gloriei în numai o oră și jumătate, trecîndu-i pragul cu fruntea sus, călăuzit de mirarea și admirația unanimă, de mulțumirile coechipierilor și de recunoștința unui oraș întreg, care își aștepta echipa la gară. Atunci Arieșul s-a întors acasă cu Cupa României în brațe, dar fără eroul meciului, oprit pe loc de conducerea federației pentru o selecție în lotul național B. Certificatul său de calitate purta semnăturile prestigioase ale lui **Ozon, Nae Georgescu** și **Balint**, care îi bombardaseră intens spațiul porții fără nici un sorț de izbîndă.

Așa a început ascensiunea acestui portar, într-o zi de vară a anului 1961, într-un meci considerat pierdut dinainte, într-o echipă căreia spectatorii îi rezervaseră îngăduință și adversarii — cel mult — compătimire.

În deceniul care s-a scurs, biografia sportivă a lui **Suciu** a avut suișuri amețitoare și prăbușiri abisale, a înaintat ca o corabie pe mări mai mult neprietenoase, dar a ajuns întotdeauna la liman, pentru că la timona ei a stat un sportiv pasionat și talentat, un om brav și dîrz. Soarta parcă nu l-a iertat niciodată că a cucerit lumea fotbalului atît de lesne și atît de spectaculos. I-a presărat în cale hățișuri, dar el a revenit miraculos, iarăși, destins, calm și merituos între barele porții. La început a fost sublimul selecționat în lotul U.E.F.A., în anul 1962, desemnat cel mai bun portar al competiției. Transferat imediat la „Steaua", unde steaua lui Voinescu nu apusese încă. 16 selecționări în echipa națională de juniori, 14 în cea de tineret, de două ori în vîrful piramidei, cu nr. 1 pe spate în echipa națională a României. În 1964, disputa la Sofia „meciul vieții sale" (aprecierea îi aparține) împotriva Bulgariei. O partidă care trebuia să decidă încă o finalistă în turneul olimpic de la Tokio. **Suciu** a apărat excepțional, punînd stavilă de nădejde veleităților echipei gazdă. N-a bănuit însă niciodată că momentul acela se poate transforma, dintr-o nouă rampă de lansare, într-o înfundătură tragică. Pentru că numai peste două săptămîni, într-un meci de campionat la Craiova, cu un metru în fața careului pe care îl străjuise atît de bine atacantul advers **Lovin** i-a căzut peste picior, provocîndu-i, neintenționat, o fractură dublă. O ascensiune vertiginoasă se curmase, acolo, pe iarba grasă a terenului, bătută cu pumni neputincioși și udată de lacrimi de durere de un portar care se visa în avionul de Tokio. S-a crezut un timp că revenirea în arenă nu mai este posibilă, dar Suciu a învins ghiontul acela imens, întorcîndu-se la datorie. Peste numai un an, cînd forma sportivă se înfiripase promițător, și-a rupt mîna la un plonjon temerar. Era prea mult. Era un tribut greu și neînțeles pe care l-a plătit iarăși, ca să revină din nou în poarta echipei „Steaua".

SUCIU

Acum **Suciu** joacă la Jiul Petroșani. Acum, **Suciu** nu mai are exuberanța anilor săi de aur. A strîns înțelepciune și experiență, știe că jocul de fotbal este o joacă frumoasă care poate ascunde elixir, dar și drame. Se înțelege că apără bine, că este conștiincios ca întotdeauna; dar este un portar care privește mai mult înapoi. Prezentul și viitorul și le pregătește cu rezerva și cumpătarea omului matur. Este student la I.E.F.S. și nu exclude posibilitatea să joace într-o bună zi și la echipa Sportul studențesc, în București, unde are casă și familie.

— Suciule, l-am întrebat, ai avut vreun idol în lumea asta vastă a fotbalului, pe care ai traversat-o și tu?

Suciu nu cade pe gînduri, avea răspunsul pregătit pe buze.

— Pe Voinescu. L-am admirat mult și-i datorez enorm. La „Steaua" se ocupa de mine cu dragoste și încredere. Făceam antrenamente seara la ora opt, pe întuneric, cu minge albă, pentru a-mi ascuți reflexele. Alte timpuri, atunci eram o speranță...

Tace, rămînînd o clipă cu sine însuși. La 30 de ani, un portar de fotbal privește întotdeauna mai mult înapoi.

Ion CUPEN